

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 239/09-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., H., B., vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C/263/2007 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/116/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C/263/2007 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/116/09.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že podal «... dôvodnú žalobu „o uloženie povinnosti konať vo veci montáže prietokových meračov spotreby tepla a termoregulačných ventilov“ dňa 23. 10. 2007 na OS Bratislava II sp. zn.: 20 C/263/2007... Zákonná sudkyňa ignorovala predloženie požadovaných dôkazov... Týmto sudkyňa ZMARILA čl. 6 ods. 1 PRÁVO NA SPRAVODLIVÉ SÚDNE KONANIE a poznanie pravdivého skutkového stavu. Preto jej rozhodnutie je ohybné a toto ohybné rozhodnutie potvrdil odvolací súd, ktorý veľmi pravdepodobne vec len odbil.».

2. Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby vydal nález tohto znenia:

„II.A Okresný súd Bratislava II porušil základné práva D. B. garantované čl. 6 ods. 1 PRÁVO NA SPRAVODLIVÉ SÚDNE KONANIE na základe dokazovania a spoznania skutkového stavu, vo veci.

Krajský súd Bratislava porušil to isté pravidlo plus porušil čl. 13 - PRÁVO NA ÚČINNÝ OPRAVNÝ PROSTRIEDOK podľa medzinárodného dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná.

II.B Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava sú povinní zaplatiť rovnako vysokú satisfakciu vo výške 100.000 Eur (pre opakované delikty nepoučenie) v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

V prípade omeškania súdy sú povinne zaplatiť úroky z omeškania vo výške 17.6 % z dlžnej sumy od dňa povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

II.C. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť trovy konania sťažovateľovi a advokátovi v lehote 15 dní.

II.D. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu Bratislava 6 Co/116/09-209 ako protizákonné a vec vracia na ďalšie konanie bez zbytočných prietahov.“

3. Sťažovateľ žiadal tiež o ustanovenie advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom, svoju žiadosť však neodôvodnil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

4. Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci rozhodol 28. októbra 2008 rozsudkom č. k. 20 C/263/2007-188, proti ktorému sťažovateľ v zákonnej lehote podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom 7. mája 2009 sp. zn. 6 Co 116/09 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu. Sťažovateľ podal 21. júla 2009 dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 116/09 zo 7. mája 2009, o ktorom ešte nerozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

5. Ústavný súd koná na základe princípu subsidiarity zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových

práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie postupu a následného rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu najmä z hľadiska rešpektovania jeho práva na spravodlivé súdne konanie a z neho vyplývajúce (a na neho nadväzujúce) ďalšie ním označené práva, v dôsledku porušenia ktorých sa domáhal v konaní pred ústavným súdom, ako aj podaním dovolania najvyššiemu súdu zrušenia rozhodnutia krajského súdu a ďalšieho konania v jeho občianskoprávnej veci. Ak sa za tejto situácie domáhal svojho práva jednak na dovolacom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť

odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Bulena a spol. verzus Česká republika* a rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Českej republiky vo zv. 29/uznesenie č. 3 a pod.).

6. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a z toho dôvodu už bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009